

[Poul Møller.]

Jeg tror, der går alt for lang tid, før udvalgene afslutter deres arbejde eller går over til realitetsdrøftelser, og jeg tror, en af skavankerne her må siges at påhvile udvalgsformændene. Udvalgsformændene, ved jeg godt, er travle herrer, men kunne man dog ikke henstille til det store regeringsparti — eller som regeringsparti betragtet vel det lille regeringsparti, mindre end det var — kunne man dog ikke henstille til det, at man prøvede på at fordele udvalgsformandsopgaverne noget? For tit har vi jo indtryk af, at det er de samme, der går igen fra udvalg til udvalg, og at de dårligt nok har mulighed for at holde sammen på de forskellige udvalgsforhandlinger.

Kunne man ikke også her tænke sig endnu en gang at drøfte og se på i tinget, om vi ikke skulle opgive den arbejdstidsforkortelse, som vi har taget del i eller forsøgt at tage del i? Dette, at vi har gjort fredagen til en halv arbejdsdag i modsætning til tidligere, har næppe givet os rigeligere tid til gruppedrøftelser og i hvert fald heller ikke mere tid til drøftelser her i tinget.

Og skulle vi så ikke også prøve på at blive herrer i vort eget hus, således at vi ikke som i år skal se, at vi er nødt til at slutte arbejdet, fordi man har lånt huset ud til andre formål? Bevares, jeg ved da godt, at et prinsessebryllup er en meget vigtig begivenhed, men hvorfor det ligefrem skal standse folketingets arbejde, begriber jeg ikke helt. Der findes jo mange andre offentlige steder, hvor pressen kan samles, end lige netop folketinget.

Vi har også i år set, at bestemmelsen om den 15. marts — og her taler jeg til regeringen — i nogen grad er blevet gennemhullet. Man har fortolket et skatteforlig på en sådan måde, at de to partier, der indgik skatteforliget, kunne fremsætte lovforslag som udløbere af dette skatteforlig langt hen imod 1. maj. Man har fremsat landbrugsforslag praktisk talt i den allersidste del af arbejdsperioden, og man har på andre områder, synes jeg, svigtet den bestemmelse, som partierne er enedes om.

Hvis folketingets medlemmer får tid til at gøre arbejdet grundigt, så tror jeg, vort demokrati kan blive godt og sundt, men så længe folketingets medlemmer eller de, der er stærkest engageret, skal fare

rundt hid og did mer eller mindre forvirrede, må vi ikke vente, at vore resultater herinde bliver præget af omtanke og saglighed.

Man kunne måske også sukke lidt over, om det virkelig er nødvendigt i vort lille land hvert eneste år at vedtage mere end 120 love. Jeg tror ikke, at det danske folk som helhed er så forfærdelig lovhungrende, som vi er her. Jeg ved godt, at nogle af disse love er love om revision, der bliver udskudt osv., forlængelseslove og andre ting, men der er dog kommet så mange, mange nye bestemmelser, at jeg siger: det arme folk, der i de kommende måneder skal finde ud af, hvad de nu må, og hvad de ikke må! På nogle områder kan de jo slet ikke finde ud af det, fordi arbejdet ikke er afsluttet, f. eks. med hensyn til deres skatteforhold for de indtægter, der tjenes i år.

Hr. Per Hækkerup gjorde jo meget ud af arbejdsresultaterne, og jeg forstod på ham, at han var meget imponeret af det, han har præsteret i løbet af vinteren. Han mente, det var det største reformår, vi har oplevet, i hvert fald i mange år. Det er da også rigtigt, at der er vedtaget mange nye ting her i vinterens løb, også mange gode ting, men jeg fristes næsten til at erindre om Hans Brix' gamle anmeldelse af en bog: „Det nye er ikke godt, og det gode er ikke nyt“, når man ser det, der er gennemført af flertallet her i salen.

Forhandlingsviljen hos det nye flertal har ladet meget tilbage at ønske. Det er almindelig bekendt, at når først et flertal er etableret og man har forhandlet sig til rette, er man egentlig helst fri for at skulle strække sig og bøje sig over for andre, for dér, hvor den ene part vil strække og bøje sig, er præcis det sted, den anden part i flertallet ikke vil strække og bøje sig, og derfor kommer man ud for, at flertallet ikke kan forhandle. Det har f. eks. ikke kunnet forhandle om ændringer i skatte-reformen til fordel for de synspunkter, der prægede den anden halvdel af salen; det er jo praktisk talt den anden halvdel af salen, det her drejer sig om; flertallet er jo så knebent, som det overhodet kan være, hvis det skal kaldes et flertal.

Vi har set det ved afskrivningsreglernes behandling. De synspunkter, der blev fremført af mit parti og af partiet venstre, og